

men vi vil altså gerne bidrage til, at en sådan risikovillighed og vilje til at investere på dette område kan mobiliseres i samfundet som sådant. Men det er risikofyldt, og hvis der skal bruges offentlige midler ud over det, vi håber på med finansieringen af dette feasibility-studium, bør det anskues som en særlig sag, der bør have en særlig bevillingsmæssig baggrund, således at den risikodeling, der bør være tale om, også gennemføres i praksis. Men det vil vi altså gerne være med til at bære frem.

I den forbindelse vil jeg afslutningsvis sige til fru Laustsen, at et internationalt samarbejde om dette her både er nødvendigt og en måde, hvorpå man måske også kan stimulere den politiske proces. For lige så vel som hele traktatarbejdet drejer sig om at lægge moralsk pres på de lande, der overhovedet ikke er med i traktatsammenhængen – og det er det store problem – kan man formentlig også ved at appellere til firmaer og lande, der sidder inde med viden om, hvordan man kan finde disse miner på en bedre måde, bringe dem ind i et samarbejde ved at lægge et vist moralsk pres på dem med hensyn til, at de bør åbne for deres viden på dette område for at komme problemet til livs eller i hvert fald begrænse det. Så den del af fru Agnete Laustsens bemærkninger er jeg også helt enig i.

(Kort bemærkning).

Frank Bøgh (SF):

Jeg synes, det er fint, at ministeren for udviklingsbistand har fået bifald på den konference, han har været på. Det synes jeg er fint nok. Og jeg synes, det er godt at høre, at der er masser af projekter i gang vedrørende hjælp og støtte til minerydning rundt omkring. Det synes jeg også er fint nok. Men hvad der er svært for mig at forstå, er, at når man nu ved, at vi arbejder for et totalt mineforbud internationalt, hvorfor kan man så ikke vise høj moral og starte med sig selv, vise flaget og sige: Vi starter med os selv og foregår jer andre med et godt eksempel? Det er næsten umuligt for mig at fatte, hvad der er den dybere årsag til, at man ikke kan gøre det i Danmark, når man kan gøre det i Canada, i Sverige og i Belgien. Jeg synes virkelig, det kunne være hyggeligt at få et svar på det.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

I det forhandlingsforløb, der har været tale om i denne sag og stadig væk er det, er hovedproblemet, at kun omkring et halvt hundrede lande er

med i selve traktatens sammenhæng. Det næste hovedproblem er, at det ikke gælder i interne konflikter, og det er dér, de faktiske problemer er i den tredje verden. Kernen i dette her drejer sig om at få regeldækket det, der foregår i den tredje verden. Det er dér, det egentlige problem i sagen ligger. Sammenhængen mellem ensidige erklæringer fra landene i vores del af verden og muligheden for at få det til at dække interne konflikter i den tredje verden er meget, meget spinkel, og den har heller ikke vist sig i forhandlingsforløbet.

Jeg vil i øvrigt komme med den advarsel, at man skal anvende de forskellige eksempler med stor præcision. Det ensidigt erklærede belgiske totalforbud på området indeholder eksempelvis også en bestemmelse om, at det dog ikke gælder i en nødsituation.

Det er på en måde det, der illustrerer, hvilket problem vi egentlig står over for. Men min pointe er – først og fremmest som svar på spørgsmålet – at der i forhandlingsforløbet ikke har vist sig noget som helst, som man kunne kalde en produktiv sammenhæng mellem den slags ensidige erklæringer fra i-lande og muligheden for reelt at flytte sagen i den tredje verden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Helge Sander):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.